

Загальний опис печери Покрова

Печера Покрова розташована 0,5 км на північ від с. Олексинці на пологому південно-західному схилі, що розорюється, пагорбу Поплави (310.2 м.). Печера відкрита в 2011 році силами київської спелеогрупи «Карст», очолюваної І. Стефанишиним. Печера отримала свою назву на честь однойменного свята, що збіглося з відкриттям східної частини печери.

Вхід у печеру прокопано в гирловій частині просадово-суфозійної конічної лійки середніх розмірів (діаметр 23 м, глибина 8 м), де оголюється покрівля закарстованих гіпсів тираської звиті. Лійка вкрита трав'янистою рослинністю; територія навколо лійки – рілля. Площа водозбору навколо лійки становить приблизно 40 га, що забезпечує під час зливових дощів занесення у лійку шляхом інтенсивного площинного змиву великої кількості

змиваного з полів ґрунту. Потужність над гіпсового глинистого переkritтя над печерою складає 5-6 м., що обумовлює сильну замуленість печери наносами.

Карстовий масив, у межах якого перебуває печера має площу ~ 40 км² Із заходу він обмежений крутим врізанням долини р. Серет, з півдня й сходу – такими ж крутим врізанням струмка, притоку р. Серет. Близькість печери до глибоко дренажованих схилів може свідчити, імовірно, про відносно знижений рівень ґрунтових вод в ній у порівнянні із сусідньою печерою Мушкарова яма, розташованої в 2 км на південний-схід.

Розвідана частина печери не має розгалуженої лабіринтової мережі і являє собою широку трубоподібну галерею, що простягається в субширотному (ЗПЗ-СПС) напрямку на 130 м з невеликими колінчастими вигинами й рідкими непряжними відгалуженнями.

Печера закладена головним чином у верхньому ярусі гіпсової товщі (у гіпсах крупно-гігантокристалічної структури). На сході печери, за завалом, що послужив перешкодою для поверхневих наносів із вхідної лійки, виявлено декілька сильно замулених невеликих залів у середньому й нижньому ярусах гіпсової товщі.

Головна галерея, що формує основний об'єм і вигляд печери являє собою широке (4-6 м) колінчато-меандрове субгоризонтальне палеоруслло в гіпсах. Форма поперечного перерізу галереї – плоский овал або перевернена трапеція із заваленими відшліфованими бортами й субгоризонтальною стелею. Відносний гіпсометричний рівень субгоризонтальної стелі галереї розташований на 6 м нижче покрівлі гіпсової товщі й приблизно на 2,5 м вище маркерного прошарку бентонітових глин. Від головної галереї в південному й північному напрямках відходять рідкі нетривалі вузькі щілиноподібні ходи.

У привходовій ділянці галерея майже під стелею заповнена шаруватими чорноземними наносами. У віддаленій частині рівень підлоги знижується, висота галереї досягає місцями 2- 2,5 м.

На сході печера має дві завальні ділянки, за якими вигляд печери трохи змінюється. Сюди не доходять чорноземні наноси із вхідного понора. Печерна глина має бурий колір. У цій частині печери відзначені вторинні утворення у вигляді гіпсового снігу на підлозі, великих їжачків і друзового вторинного гіпсу на стінах.

Печера характеризується сильною тягою повітря – узимку в печеру, улітку з печери. Узимку через сильну тягу привхідна частина проморожується на відстані 50 м. Дихає лише східна частина печери, західна ж характеризується дуже слабким рухом повітря. Сильна тяга свідчить про значні, ще не розвідані об'єми печери на сході. Є всі підстави вважати, що розвідана частина являє собою привходову зону великої печери, довжина якої може оцінюватися на даному етапі до 10 км.